

“MÌNH ĐI GIANG HỒ!”

(Tâm bút TTBG).

MỘT.

Hơn cả con trai con gái, đứa em ở Nam Cali mới là mối bận tâm của tôi trên hết. Bấy lâu, tưởng có thể “chạy trốn”, bây giờ sự việc lù lù lộ mặt, không trốn được. Ngoại trừ linh hồn mẹ tôi đang ở đâu đó trên trời nhìn xuống, ngoài ra chẳng bất cứ ai bảo rằng “có lý” theo hoàn cảnh và tình cảm tôi dành cho em như hiện tại. Ý nghĩ tôi chao đảo từ hôm kia sau khi biết ra chuyện em “suốt ngày nằm rũ, nhìn thẳng con gái ghém đồ đạc dọn qua nhà mới ở với con vợ mà đứt từng khúc ruột, đôi quá phải ngồi dậy kiểm mấy miếng bánh mì vụn bẻ ăn, rồi ngủ tiếp, ban đêm đánh đàn..., xong viết nhật ký chữ thẳng chồng bạc bẽo... Cũng muốn gọi con NL đến chở đi uống café nhưng thấy con này háo trai quá, không thích. Chị có gọi thì gọi sau 12 giờ khuya, Bé mới bắt điện thoại”.

Trong điệu nói em, tôi cảm ra một nỗi tuyệt vọng ghê gớm. Hình dung nhanh sự “tự để mình rơi vào cõi chết” của Emily Bronte, của Nikolai Gogol (hoặc của chính tôi một ngày kia!)

Em tôi là đứa tài hoa. Tài hoa thì thường mệnh bạc. Những biến cố đau lòng xảy ra trong đời đã biến em từ một bông hoa rạng rỡ bất thần héo úa khi tuổi đời còn xanh thắm. Có lẽ phải gọi đó là một thứ nghiệp chướng gia tộc? Cùng một giòng máu cha mẹ mà em không (là cục đá lăn lông lốc trong con cát đời) như tôi. Mà, cũng vì chung giòng máu cha mẹ nên tôi cứ mãi bận tâm theo em.

HAI.

“Tình Thương”!

Hai chữ đánh vần rất dễ, nói ra bằng lời cũng rất dễ, còn thực hành lại là điều khó hơn tất cả. Lâu nay cứ luôn miệng niệm chú Địa Tạng, nhưng Phật ở xa quá nên không nghe ra lời van nài trong tấm lòng (không chỉ là) của một người chị, (mà còn là) của một nghệ sĩ **hiểu được** cái “phong vận kỳ oan” của một nghệ sĩ.

Tâm vẫn không an, các ý nghĩ về em cứ làm rối đầu óc. Phải có một nghị lực phi thường như Dostoievski mới tĩnh tâm được trước bản án tử hình và cái giá treo cổ. Em tôi không có được một phần cái nghị lực ấy. Hay, giá trái tim tôi lạnh hơn một chút! Bởi, đến như tình thương vô lượng của Théo Van Gogh cũng đành thúc thủ đau lòng trước sự điên loạn của người anh họa sĩ tài hoa.

-Đã đành “*Dostoievski có nghị lực phi thường*”, nhưng phải kể, điều đó một phần góp vào nhờ sự động viên, an ủi của người anh

Mikhail, của những người bạn quý, giúp nhà văn vững mạnh lòng chịu đựng trong chính tự thân đã có.

-Đã đành Théo thúc thủ đau lòng trước chứng điên đến tự tử của Van Gogh thì nhà danh họa cũng đã nhận trọn vẹn được lòng yêu thương ân cần của em (cho đến ngày em lập gia đình, họa sĩ tự nguyện biến mất. Trên tất cả, điều tự nguyện đó biểu lộ lớn lao “*tình thương dành cho nhân loại*” trong tâm hồn Van Gogh. Théo cũng chỉ là một phần tử của nhân loại.)

Em tôi đáng tội hơn! Vừa không nghị lực, vừa không đủ tình thương để sáng suốt nhận thức được lúc nào nên (nhân danh Tình thương) để cần “đến” hoặc cần “bỏ đi”. Em yếu đuối quá!

Tình thương chỉ là sự “tự ý ban trao” chứ không là “bỏn phận bắt buộc”. Ngay cả tình con cái & cha mẹ cũng không là “bỏn phận bắt buộc” nếu điều đó không phát xuất từ sự “*tự ý của trái tim kẻ trao*”.

Hai đứa con tôi và hai đứa con em cũng chỉ là những người bình thường nằm trong cái quỹ đạo bình thường con người, cha mẹ làm gì được cho chúng thì làm chứ không nên đòi hỏi chúng phải làm gì cho mình.

Dạo mẹ tôi còn sống, dăm lần có theo các bà bạn đến ăn cơm ở hội người già. Mãi lâu thấy bà không đi nữa, tôi hỏi, mẹ đáp: “*Đến*

hội chỉ nghe các ông bà phàn nàn về chuyện bị con cái bỏ lơ, mẹ không thích.” Tôi phụ họa: “Mẹ không thích là đúng bởi các cụ ấy đâu hiểu được cái đau khổ của đám con trong công việc, trong hôn nhân riêng đã là quá đáng, đeo thêm làm gì vào lòng chúng những lời phàn nàn, tội cho chúng.”

Tôi đang viết lung tung, nhưng cũng khó lòng viết cho mạch lạc. Tôi đang khủng hoảng như em, chỉ khác rằng tôi có tình thương cho em và cả sự thâm cảm nỗi đớn đau trong kẻ khác (từ chính trái tim một nghệ sĩ). Ngày nào tôi nói bên giường chết của mẹ: *“Mẹ đi an lòng. Con hứa sẽ thay mẹ đưa tay ra bằng hết sức mình cho em con”*.

BA.

Hôm qua gọi em, năm lần bảy lượt mới được em bắt máy. Tôi hỏi liền:

“Bé có muốn đi Hawaii với chị không, chị bao tất cả? Mình nên đổi không khí một chút, thông thả cái đầu, xong về đổi diện tiếp. Chứ nếu cứ ở mãi Cali., điên mất!”

Tôi thêm:

“Khi mẹ còn sống, có lần nghe Bé rủ ‘*Hai chị em giang hồ về Pháp đi!*’ Lúc bấy giờ chị không làm được vì mẹ còn cần đến mình, thêm nhiều thứ níu kéo khác. Lúc này chẳng còn ai, chị lập lại lời Bé, nếu Bé muốn thì chị bỏ hết, cùng Bé đi giang hồ?”

Theo chiều sâu của hai chữ “giang hồ” nghe từ miệng đứa em nhiều năm trước, tôi đã nghĩ

ngay đến nỗi buồn và nỗi tiếc nuối dành cho một tuổi trẻ em đã bỏ mất trong vô vị, để đến bây giờ nhìn hai bàn tay, tan hoang tất cả...

Lúc cha tôi chết, mẹ tôi chỉ mới 31 tuổi, còn rất đẹp. Một đời kế tiếp bà không tái giá mà chỉ sống cho con, vì con, vì thân tộc họ Ngoại. Trong hai mươi năm ở cạnh bà, quãng cuối đời, đôi lần tôi nghe mẹ tỏ ra cái ý tiếc nuối cái “vì” vừa nói. Ấy là mẹ tôi không có trong tâm hồn bản chất nghệ sĩ nên sự tiếc nuối chỉ dừng lại ở bề mặt than thở theo sự bạc bẽo của họ hàng, con cái. Còn em tôi, một nghệ sĩ, không than thở như mẹ mà chính là “thật sâu trong hai chữ ‘giang hồ!’”, em đã phô bày rõ rệt cho tôi thấy “*một nỗi gì thật sự đấng cay.*” Điều này khó diễn giải chính xác bằng chữ nghĩa, chỉ cảm nhận và xót xa bằng trái tim ưa “thương vay khóc mướn”.

Em tôi là một nghệ sĩ. Giữa hai chị em có chung giòng máu. Vì vậy tôi hiểu, rất hiểu, (như từng thấm cảm một cách sâu xa nỗi kỳ oan định mệnh của những bậc tài hoa tôi viết trong Tài Hoa Mệnh Bạc.)

Giọng đáp em lừng khừng:

“Tại sao mình không đi về hướng núi?”

Tôi chụp liền kẻ hở, gọi ngay cho đứa em họ ở tiểu bang Indiana (đứa duy nhất trong nguyên họ tộc vẫn còn ghi nhớ rất kỹ những ân tình mà gia đình cha mẹ cậu đã nhận từ tấm lòng mẹ tôi ban cho khi còn ở Sài Gòn).

[Người mẹ cậu này, trước là bạn học tôi, sau trở thành vợ cậu tôi, ở với nhau có ba mặt con. Qua Mỹ, ly dị. Cậu tôi sống một mình ở Bắc Cali. Vợ tôi về Nam Cali. sống với vợ chồng đưa con trai út. Mùa hè 2015 tôi đang ở Dalat, bất thần nhận tin vợ tự tử chết bằng thuốc ngủ sau khi vợ chồng đưa con trai dọn nhà ra ở riêng. Qua nội dung nghe kể, tôi bị ám ảnh vào nguyên nhân gây ra cái chết: *“Sự cô đơn mênh mông đến dường tuyệt vọng là giây phút để dành nhất cho con người tìm đến cái chết.”*]

Cậu em họ hiểu điều tôi muốn và đưa ra một kế hoạch du lịch. Qua cuộc trò chuyện ba chiều giữa ba chị em (Nam & Bắc Cali và Indiana), tôi cảm nhận được trạng thái tâm lý đưa em gái có phần “nhúc nhích”. Có lẽ linh hồn mẹ tôi đã nghe thấu? Hoặc cũng có lẽ câu chú Địa Tạng đọc liên hồi đang có hiệu ứng cho tôi qua hai chữ Tình Thương?

-Tình thương đáp ứng qua lời kêu gọi của tôi đến đưa em họ.

-Tình thương cũng lôi dẩy đưa em gái tài hoa đang có khuynh hướng chìm dần, chìm dần trong cái hố tuyệt vọng lặn ngụp bấy lâu.

Phép lạ chính là như thế.

Thôi, cứ như vậy, đến đâu tính tiếp đến đó. Tôi cũng đang còn lăm nõi đa đoan!!

[]

Trần Thị Bông Giấy
(San Jose, giữa khuya Thứ Hai, June
21/2021
3:15 AM.)
[]